Borvárosi séta, Urbitális Majális, 2013. május 31.

A több mint 50 vendéget Békési Imre köszöntötte, aki röviden beszélt a Borváros jelentőségéről, hogy ebből olyan célpont válhat, mint annak idején Szentendre, amikor ott még csak egy Kovács Margit múzeum, meg egy Görög Kancsó étterem volt. Azóta sorra nyíltak meg a boltok, kocsmák, múzeumok, így ma naponta akár 15.000 turista érkezik Szentendrére.

A nem sokára várható kikötő megnyitása is ebben fog segíteni, és amikor majd sikerül ismét megnyitni az átjárást a Szent István Korona pincészetbe (volt Leanderes pince), ahol látogatható a világ legnagyobb még tölthető fahordója, akkor föld alatt akkora sétát lehet megtenni, mint a szentendrei óvárosban.

Ezt követően Diebel Dietrichnek adta át a szót, aki rövid áttekintést adott a pince történetéről, és térképen mutatta be, mit fogunk látni. Az elsőként helyreállított ágban faragott hordó is látható, amely emléket állít Magyarország első mezőgazdasági miniszterének, Klauzál Gábornak, valamint a pince névadójának, a várossá nyilvánított Budafok első polgármesterének, Záborszky Nándornak. A vetítőteremben bemutatásra került a Borváros építéséről készített film.

A Szekszárdi Cuvée kóstolása után kezdődött a séta a Borvárosban, ahol megtekintettük a nyitott hordókban összerendezett kiállítást a budafoki Borrendről és Pezsgőrendről, a Budafokon készült borokról, pezsgőkről, valamint két muzeális szódavíz-készítő gépről.

A Borváros főutcáján Magyarország 22 borvidékéről 10 látható a borvidékekre jellemző pincebejáratok homlokzatával.

A Borváros főterén viszont a Burgenlandban található barátfalvai Mária kápolna nyomán készült kis templom áll, amely a szőlőhegyen dolgozó embereket figyelmeztető vészharang szerepét is hivatott bemutatni.

A harangtorony mellett látható a legújabb adomány is, amit a Borhegyen a Borváros fölött lakó szobrászművész, Somodi úr ajándékozott a pincének az általa készített zarándok kellékeket mutató kalap, tarisznya és cipő, amellyel köszönteni szeretné a zarándokokat, akik az észak-déli zarándokútról betérhetnek a Borvárosba is.

A kápolna előtti oldalágból lehet a tervek szerint majd átsétálni a szomszédos Szent István Korona pincészetbe.

A séta onnan egy volt betonhordóba vezetett, amely magyar találmány. Egy vasbetonból készített szobányi helyiséget teljes mértékben kirakták üvegcsempével, így ugyanolyan körülmények keletkeztek benne, mint egy demizsonban, s aránylag nagy mennyiségű bort lehetett benne erjeszteni és tárolni.

A kápolna mögött helyezkedik el az ország legnagyobb bortartálya, ami nemesacélból készült, és több mint 500 ezer liter bor készítésére volt alkalmas.

Ekkora mennyiségre most már nincs szükség, a Hungarovin annak idején ezt a mennyiséget a legnagyobb borfelvásárlónak, a Szovjetuniónak értékesítette. Miután ez a piac kiesett, az ilyen tömegű borkészítésre ma már sincs szükség.

A Borvárosban lévő gyermekparadicsomot a nemrég a Camponába költözött "Csodák palotája" szakemberei készítették el.

A Mesterségek utcájában emlékeztünk a régebben a Dunán közlekedő hajók és csónakok készítésére.

A hordókészítés folyamatát is meg lehet tekinteni a rönk deszkává vágásától, a fa szárításon át a dongakészítésig, majd a hordókészítő műhelyben folyó munkákról kaphatunk áttekintést.

Faragás díszíti a hordók fenekét, a kész szabványos gönci hordót viszont olyan szekéren láthatjuk, amivel annak idején vitték a bort külföldre is.

A Mesterségek utcája végén olyan sváb házaspárt láthatunk, aki a Péter-Pál utcában működtette borkereskedését.

Az időszakos kiállítótermen keresztül vezetett a séta a történelmi hordósor felé, ahol annak az alagútnak a bejáratát lehet látni, amin keresztül kiszállították a pincéből kivájt köveket a Duna-partra, csónakra rakták, és felszállították Budapestre, ahol ezt a 19. század végén zajló grandiózus építkezésekre használták fel, így az Országház építésére is.

Amikor épült a Duna-parton a 6-os főút kivezető szakasza, akkor olyan magasra töltötték fel a vasút és a vízpart közötti sávot, hogy az úttestet a várható legmagasabb árvíz sem tudja elérni. Emiatt a vasút alatt húzódó hídszerkezetet betömedékelték, így elzárták a kijáratot a Duna felé.

Hogy mégis hajóval lehessen majd elérni a Borvárost, a tulajdonos megvásárolta a közben felszámolásra kerülő Promontorium ZRt-től a Záborszky pincével határos pincerészt, amelynek egyenes kijárata van a Nagytétényi út és a vasút között látható volt iparvágányhoz. Ezen az alagúton keresztül töltötték annak idején a HÉV-vonalról odaszállított vasúti tartálykocsikat borral.

Az ott található vasúti aluljárón át el lehet érni azt a lámpával védett zebrát, ami átvezet a 6-os főúton a Duna-partra, ahol már csak pontont kell elhelyezni ahhoz, hogy ott üzembe lehessen helyezni az új budafoki kikötőt.

A történelmi hordósor két faragott hordója emléket állít két zsidó kislánynak, akiket, miközben az apjuk Ausztriában borszállításról tárgyalt, a nyilasok elhurcolták az édesanyjukkal együtt, és nem sikerült kideríteni, hová kerültek.

A többi faragott hordó híres magyar emberekről, magyar borvidékekről és a szőlőtermesztésről, valamint a borkészítésről szól.

A járat végén díszített ovális hordó is látható. Az ovális hordót a svábok készítették annak érdekében, hogy fixen telepítve kisebb helyen nagyobb mennyiségű bort lehessen készíteni.

Ott van egy kisebb terem is, amelyben nívós borkóstolást lehet megrendezni, valamint olyan üvegfenékkel rendelkező hordó is, amely oktatási célt szolgált annak bemutatására, hogyan lehet a hordót ürítés után fertőtleníteni.

Ez a pincejárat ugyanis a Szőlészeti és Borászati Főiskola tanpincéje volt, ahol az egész országból felvásárolt legjobb borokat tárolták, és a diákok tanulmányozhatták, hogyan kell a jó bort tárolni és a hordót kezelni.

A befejezés annak a tojás alakú hordónak a története volt, amely a kádárjelölt mesterműve volt.

A séta végére már besötétedett, így a Pestis kápolna megtekintésére már nem volt lehetőség.